

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Curedella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València. Tel. (96) 351 05 80.

Molas-Batalla. Aribau, 15. 08011 Barcelona. Tels.: (93) 4532031-4533210. Fax: (93) 4531408.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Rehabilitar

Quan Antoni Ribas va presentar *La ciutat cremada*, crítica i públic van saber-ne apreciar un valor evident: es tractava d'una ficció sobre el present però en clau del passat. És a dir que quan Cambó li engaltava el seu discurs a Alfons XIII és com si Josep Benet –el de 1976– ho estiguera fent a un Joan Carles I acabat d'estrenar.

Una mica això és el que ha passat aquesta setmana de *post-mortem* porciolista. Només la necessitat d'afirmar el present de cadascú pot explicar la formidable, i efímera, combativitat amb què se li han dedicat els elogis –els que més– o la resposta crítica –de pocs i repetits–.

La llista dels lloadors de l'obra i la persona de Porcioles ha estat tant extensa i variada que només pot explicar-se com un intent generacional de recongraciarse amb l'historial de cada un dels elogiadors. És evident que les paraules inicials de Pasqual Maragall han tingut una funció catàrquica i han obert l'aixeta a l'autocomplaença i l'autojustificació per un passat que fins ara convenia deixar en la clarobscuritat. Reivindicant un Porcioles humà, efectiu, generós, visionari i defensor dels interessos de Catalunya s'estaven també donant per bons uns anys de col·laboracions difícils d'explicar i no sempre fàcils d'integrar en els currículums que, després de la reforma política, tothom hagués preferit que foren immaculats. Des de l'altra banda, l'antiporciolisme esgrimit per un grup informe, minoritari, ha resonat com un crit d'alerta contra la pèrdua de la memòria, com un illot essencialista davant d'un corrent majoritari disposat a normalitzar el passat. O com a mínim el discurs sobre aquest passat.

Entès així, en clau de present, el debat sobre el porciolisme agafa una dimensió molt més interessant que no la de la seua necessària o inoportuna rehabilitació històrica. Perquè és des del nostre present que s'ordeix l'autèntic tema de fons d'aquest episodi: qui i amb qui-

nes condicions se sent amb l'autoritat per reinterpretar el passat franquista. Vet ací un tema acabat d'encetar.

El poder –és a dir el poder polític– sembla haver renunciat per ara a la reinterpretació de la transició política. Les raons són fàcils de comprendre i més si es coneix *El precio de la transición*, el magnífic llibre escrit per Gregorio Morán. Diu Morán que la prova definitiva de la gran mentida del procés de la transició espanyola es que els fills dels qui van viure-la generacionalment no la poden entendre. La renúncia a trobar una explicació coherent per part

dels qui van ser-ne mig espectadors, mig protagonistes té una explicació pràctica: ningú no s'hi veu amb cor a fer-ne una història creïble i de la qual no n'isca escaldat. Cal recular i buscar el deslloridorador en el franquisme. Si del que es tracta és d'acabar justificant l'ordre actual, res millor que trobar la petjada anunciadora de la bona nova del present en aquells moments més obscurs del passat, allí on ara es tracta de obrir-hi espais lluminosos. No tot va ser dolent se'ns vindria a dir ara, les aparences enganyen. O, com diria Billy Wilder, ningú no és perfecte.

I els professors d'història hauran de matisar a l'hora d'explicar el franquisme, no foren acusats de simplistes. I les coses no seran ni blanc ni negre. I després vindran les queixes.

